

Et trist Mindesmærke.

Af Overretssagfører P. C. Tüchsen, Ballerup.

Paa den til „Lerhuset“ paa Smørumnedre Mark hørende Jordlod tæt ved Frederikssunds Landevejen staar i Skellet ind til Naboen opstillet en ganske tarvelig tilhugget Granitsten, hvori er indhugget:

L. P. S.

1831,

der er opstillet til Minde om følgende triste Begivenhed, som vi gengiver efter den mundtlige Overlevering og det optagne Politiforhør.

I Huset boede Enken Kirsten Andersdatter med sine 2 Børn, Marie Mortensen, 7 Aar gl., og Ole Mortensen, 4 Aar gammel, og Kirstens Moder med dennes 2 Børn, Ellen Andersen, 10 Aar gl., og Sidse Andersen, 6 Aar gl. I Midten af September 1831 ægtede Kirsten Andersdatter en halvgammel Ungkarl Lars Pedersen, der var en Del forfalden til Drik, og til hvem hun hurtig kom i et mindre godt Forhold. Natten mellem 9. og 10. Oktober 1831 var Lars Pedersen til Gilde i Pederstrup og kom hjem henad Morgenstunden temmelig beskænket; han sendte straks sin Hustru og Svigermoder paa Arbejde ved Kartoffeloptagning hos Gaardmand Peder Jensen i Pederstrup og gik selv til Sengs et Par Timers Tid, hvorpaa han stod op og gik til Ballerup Kro, hvor han købte en

Flaske Brændevin, som han ved Hjemkomsten drak det meste af. Herpaa jog han med Spark og Slag af et Ris sine 2 Stedbørn ud af Huset og bød dem at gaa hen til en nærliggende Tørvegrav; Huset, hvori hans Hustrus 2 Sødskende opholdt sig, stak han nu Ild paa og gik derpaa hen til Tørvegraven, hvor han stak en Brødkniv i Jorden og lagde sin Tegnebog fra sig. Brændevinsflasken havde han med sig, og han tvang Steddatteren til at drikke af den, medens han hældte Brændevin i Halsen paa Stedsønnen. Herefter stoppede han Græs i Munden paa begge Børnene og bandt dem begge om Halsen med et medbragt Reb, som han derpaa bandt om Livet paa sig selv; derefter sprang han med Børnene ud i Tørvegraven. Imidlertid havde Ilden i Huset hurtigt samlet en Del Naboer, der fandt Lars Pedersen og Børnene i Vandet og fik dem trukket op; men da var han og Stedsønnen døde.

Paa Grund af den udførte Misgerning maatte Lars Pedersen ikke begraves i kristen Jord, men han blev begravet paa Stedet, hvor den foran omtalte Sten senere blev rejst, uden nogen Ceremoni. Der fortælles, at den bedste Sæd paa Jordlodden altid er, hvor Lars Pedersen er jordet.
